

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **N. G., narozena X**
státní příslušnost Ruská federace
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2025 č. j. OAM-602/ZA-ZA11-P06-2024,
ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

2. Žalobkyně konstatovala, že o udělení mezinárodní ochrany požádala z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu náboženství a příslušnosti k určité sociální skupině a pro zastávání určitých politických názorů. V Rusku jí z tohoto důvodu hrozí vězení. Nesouhlasí s vládnoucím režimem. Veřejně hájí práva LGBT komunity a má odůvodněný strach z pronásledování či vážné újmy z důvodu její příslušnosti k LGBT komunitě. Rovněž má strach z pronásledování vzhledem k přijetí nového zákona o LGBT propagandě. V případě návratu do Ruska jí hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. V důsledku této hrozby by její případné vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný opakovaně odkazuje na důkazní standard „velké míry pravděpodobnosti“ namísto judikaturou dovozeného standardu „přiměřené pravděpodobnosti“ míry pronásledování či vážné újmy. Žalobkyně uvedla, že je podporovatelkou LGBT komunity, a to především na sociálních sítích. Podporovatelé LGBT+ komunity jsou v Rusku pronásledováni, ponižováni a je jim zakázáno se svobodně vyjadřovat. Podklady shromážděné žalovaným stran situace LGBT osob jsou neúplné. Neobsahují totiž informace o nejnovějším vývoji. Rozhodnutí Nejvyššího soudu Ruské federace z 30. 11. 2023 označilo mezinárodní hnutí LGBT za extremistické a otevřelo tak cestu ke svévolnému stíhání LGBT osob a každého, kdo hájí jejich práva nebo s nimi vyjadřuje solidaritu. Toto rozhodnutí míří proti jakémukoliv aktivismu na obranu lidských práv LGBT osob a dokonce i přímo proti jakémukoliv veřejnému spojení s LGBT osobami. Žalovaný objektivně nezohlednil postavení LGBT osob na území Ruska a dostatečně nevyhodnotil relevantnost jejich obav. V návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu neaktualizoval informace o zemi původu. Napadené rozhodnutí tak nemá oporu v řádně zjištěném stavu věci. V Rusku vystupuje státní moc a média proti LGBT komunitě a postoj ruské společnosti je obecně negativní a diskriminační. Má za to, že podmínka její příslušnosti k určité sociální skupině byla splněna. K argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí žalobkyně namítala, že po ní nelze spravedlivě požadovat, aby např. publikovala na sociálních sítích fotografie či psala komentáře na podporu LGBT hnutí. K tomu poznamenala, že sexuální preference každého jednotlivce jsou součástí jeho intimní sféry a je pouze jeho rozhodnutím, nakolik je bude sdílet veřejně či s veřejností. Nelze jí proto přikládat k tíži, že se jejím přestěhováním do liberálnější země, jakou bezpochyby Česká republika je, nestala LGBT aktivistkou. Za podstatné považuje zabývat se otázkou, zda v budoucnu jí hrozí pronásledování nejen ze strany ruských státních orgánů a bezpečnostních složek, nýbrž je nutné se zaměřit též na to, zda v Rusku existuje vnitřní ochrana, tedy zda v případě pronásledování ze strany soukromých osob je Rusko schopné poskytnout jí ochranu. Tímto se žalovaný zcela opomněl zabývat.
3. K obavám z pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod žalobkyně namítala, že ačkoliv ruský režim nepostupuje plošně vůči všem lidem, kteří s ním nesouhlasí, je zřejmé, že k nahodilému pronásledování dochází a nelze nijak vyloučit, že by se jeho obětí mohla stát i ona. Odkázala na zprávu Ministerstva zahraničí Nizozemska, Informační zpráva o zemi původu: Ruská federace, z března 2023, z níž v žalobě obsáhle citovala. Potvrdila, že není během svého pobytu v České republice nejvíce viditelnou aktivistkou. Určitou aktivitu nicméně vykazuje. Je přitom obecně známou informací, že na území České republiky nadále operují tajní agenti Ruska. Jeví se proto jako přiměřeně pravděpodobné, že události jako protirežimní demonstrace jsou ze strany Ruska aktivně monitorovány, včetně snahy o

identifikaci ruských státních občanů, kteří se jich zúčastní. Nelze proto vyloučit, že by v případě návratu do země původu mohla být i za toto jednání pronásledována. Uvedené žalovaný posoudil zcela nedostatečně, odvolával se na chybný důkazní standard velké míry pravděpodobnosti a její obavy bagatelizoval.

4. Ve vztahu k obavám z pronásledování ze strany soukromých osob žalobkyně namítala, že žalovaný nijak nerefletoval její individuální příběh a motivy pro opuštění země původu. Poukázala na to, že již v průběhu správního řízení uvedla, že z Ruska odešla také proto, že má problémy s rodinou vyznávající náboženství islám, přičemž ona sama se k žádnému náboženství nehlásí. Rodina ji nutí k domluvenému sňatku. To, že se jí podařilo nejprve získat vízum za účelem studia, jí nelze nijak přikládat k tíži. Pokud by byla nucena se vrátit do země původu, domnívá se, že by jí rodina pro její odmítnutí sňatku mohla fyzicky ublížit. Poukázala na to, že její strýc, který je sice původem z Ázerbájdžánu, pobývá i v rámci rodinných vztahů na území Ruska, již spáchal v minulosti vraždu, za níž byl odsouzen. Tento strýc jí vyhrožuje zabitím v případě jejího odporu ke smluvenému sňatku, který pro ni již zajistil. Žalovanému vytkla, že se nikterak nevypořádal s otázkou, zda jsou ruské státní úřady skutečně schopny poskytnout jí účinnou pomoc před rodinnými příslušníky. Rozhodnutí žalovaného je v tomto směru zcela nepřezkoumatelné. Namítala rovněž, že žalovaný si nikterak neověřoval, zda za situace, kdy se potýká se značnými psychickými problémy, není zranitelnou osobou ve smyslu zákona o azylu. V závěru žalobkyně vyslovila názor, že žalovaný hodnotil jak její výpověď, tak i ostatní podklady tendenčně, a to v její neprospěch.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně nikdy neměla v zemi původu problémy se státními orgány. Do ČR jela za studiem, a o mezinárodní ochranu požádala až, když ztratila pobytové oprávnění. Je evidentní, že se pouze snaží o legalizaci pobytu v ČR, k čemuž zákon o azylu neslouží. A žalobě je zřejmě toto známo, proto se snaží účelově navodit zdání důvodnosti žádosti o azyl, které graduje tím, že přikládá velkou váhu násilí vůči osobám, které propagují hnutí LGBT v Rusku. Na tomto místě je znovu nutno připomenout, že není úkolem žaloby předestřený příběh gradovat a tříštit a doplňovat. Nelze tímto způsobem ani se snažit prolomit pravidlo ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., neboť podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Z tohoto pravidla nicméně existují výjimky. Krajské soudy jsou povinny ve věcech mezinárodní ochrany přihlížet k novým skutečnostem, jež nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí. Musí však jít o takové skutečnosti, které nemohl žadatel bez své viny uplatnit již v řízení před správními orgány. Žaloba však žádné takové skutečnosti nedokládá, pouze účelově se snaží se závěry správního orgánu polemizovat a příběh připodobňuje k důvodům, pro které by žádost o mezinárodní ochranu mohla vyhovět.
6. Žaloba dále její příběh nafukuje, graduje a snaží se tvrdit, že dotyčná by v případě návratu byla postihována pro svou podporu LGBT komunity s odkazem na to, že v Rusku státní moc a média vystupují diskriminačně vůči podporovatelům v souvislosti s přijetím zákona zakazujícího propagaci netradičních sexuálních vztahů a s ohledem na to, že rozhodnutí Nejvyššího soudu Ruské federace označilo hnutí LGBT za extremistické a otevřelo cestu ke svévolnému stíhání LGBT osob a každého, kdo hájí jejich práva.

7. Žalovaný vyslovil názor, že pečlivě prozkoumal její výpověď a porovnal s informacemi o zemi původu a je nutno znovu opakovat, že v žádném případě žalobkyni v zemi původu nehrozí pronásledování či vážná újma a žalovaný toto s dostatečnou mírou pravděpodobnosti ve svém rozhodnutí odůvodnil a vyvrátil dostatečnými argumenty.
8. Žalovaný v této souvislosti odkázal na zprávu Informace OAMP, Ruská federace, Sexuální menšiny, ze dne 11. září 2024, z níž vyplývá, že porušení dotčeného zákona jsou hodnoceny jako přestupky, a to zejména v kontextu s rozlohou a lidnatostí Ruska v zanedbatelném množství, byť mohou být některé situace specifické a medializované, přičemž v případě rozhodnutí o trestu u fyzické osoby se jedná o finanční pokutu v průměru od 50 do 200 tis. rublů, což zcela jistě nelze ve své povaze vyhodnotit jako nepřiměřený trest a závažné porušení lidských práv. Žalobkyně v rámci správního řízení pouze uvedla, že v době, kdy v Rusku studovala, tak se zastávala svých spolužáků z LGBT komunity před jejich třídní učitelkou. V této souvislosti však neuvedla, že by kvůli těmto svým postojům měla jakékoliv problémy.
9. K tvrzením žalobkyně, že na sociálních sítích sdílela tisíce fotek s kamarádkami, k nimž údajně psala komentáře podporující LGBT komunitu, a proto se v případě návratu do vlasti obává, že by jí hrozila vysoká pokuta nebo uvěznění, žalovaný uvedl, že považuje tuto její domněnku za ničím podložené tvrzení a je nucen jí odmítnout jako zcela nedůvodnou. Žalobkyně tyto své aktivity během správního řízení nijak neprokázala a nedoložila ani žádné materiály, jež by její údajnou aktivitu na sociálních sítích prokazovaly. V zemi původu žalobkyně neměla za svůj život, a to ani v době její návštěvy tam v roce 2023, kdy si vyřizovala nový cestovní doklad, žádné problémy s ruskými státními orgány či bezpečnostními složkami. Žalobkyně rovněž nebyla nikdy zadržena, souzena či odsouzena za jakýkoliv trestný čin, a to ani v souvislosti s její údajnou podporou LGBT komunity, přičemž v době, kdy ve své vlasti žila, respektive pobývala tam kvůli vyřizování si nového cestovního dokladu, byl již výše zmíněný zákon, na který se jmenovaná ve svých obavách z uvěznění či zaplacení pokuty, odkazuje, platný, respektive byla platná i jeho novelizace, ke které došlo v roce 2022. Z pohledu správního orgánu je tedy nepravděpodobné, že by ruské státní orgány měly mít o jí tvrzených činnostech jakékoliv povědomí a ona by tak v případě návratu do vlasti měla čelit reálnému zájmu o svou osobu a pak následně závažnému jednání ze strany státních orgánů z důvodu její podpory LGBT komunity na sociálních sítích. Správní orgán uzavřel, že po zhodnocení okolností a motivů odchodu žadatelky z vlasti, jež nebyly spojeny s žádným závažným jednáním režimu vůči její osobě, a rovněž jejích výpovědí ohledně jejího dosavadního života ve své vlasti a následně v ČR v kontextu s výše uvedenými zajištěnými informacemi, nelze v konkrétním případě žalobkyně dojít k závěru, že by jmenované v případě návratu do vlasti mělo hrozit závažné jednání ze strany ruských státních orgánů nebo bezpečnostních složek, natož nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání z důvodu jí tvrzené podpory LGBT komunity.
10. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně důvodnost obav z pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod svou výpovědí nedosvědčila. Žalobní námitky pouze spekulují a tvrzení, že existují náznaky, že ruská diaspora je aktivně sledována ruskou vládou, v tomto ohledu neobstojí a tvrzení, že bude mít problémy, protože v ČR operují tajní agenti, je v přinejmenším velmi nadsazené. Žalobkyně se rozhodně neřadí mezi známé politické aktivistky, tím spíše, že výše uvedená aktivita jmenované na sociálních sítích byla pouze jednorázová, přičemž dotyčná v rámci pohovoru výslovně uvedla, že v současné době nijak veřejně svůj nesouhlas s ruským režimem nevyjadřuje, a to ani na sociálních sítích.

Žalobkyně popřela, že by za svůj život ve vlasti, a to i v době její návštěvy tam v roce 2023, tedy více jak rok poté, co sdílela dotčené video na sociálních sítích, měla jakékoliv problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, nebyla tam nikdy zadržena, souzena či odsouzena za trestný čin ani neměla jakékoliv jiné problémy.

11. Žalovaný rovněž nemá informace, že by se situace jmenované v době jejího pobytu na území ČR zásadním způsobem změnila, a ona by tak v případě návratu do vlasti měla čelit reálnému zájmu o svou osobu a následně pak závažnému jednání ze strany státních orgánů z důvodu svých politických názorů, které však veřejně vyjádřila pouze jednou, a to ve velmi minimalistické formě, přičemž jmenovaná tuto svou ojedinělou aktivitu ani nijak neprokázala a v průběhu správního řízení ani nedoložila žádné materiály, jež by její tvrzení prokazovaly. Navíc ani v nejmenším nenaznačila, že by jí v souvislosti s její jednorázovou aktivitou na sociálních sítích ruské orgány kdy kontaktovaly, ani že by její rodinní příslušníci měli v Rusku v této souvislosti jakékoliv potíže, a tato rovněž neměla žádné problémy při zařizování si nového cestovního dokladu v Rusku, kam v roce 2023 odjela, což jen dále potvrzuje skutečnost, že žalobkyni ve skutečnosti v případě návratu do Ruska nic nehrozí a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo jen účelovým krokem k legalizaci jejího pobytu na území ČR.
12. Co se týká jejích obav z pronásledování ze strany soukromých osob, a to ze strany její rodiny, jakožto členů vyznávajících islám, když sama žalobkyně toto nevyznává, tak ani v tomto směru žalobkyně nepřesvědčila o důvodnosti obav z pronásledování či vážné újmy. Žalobkyně je ruskou státní příslušnicí, celá její nejbližší rodina žije v Rusku, a i přesto, že její rodina vyznává islám, tak je dle výpovědí jmenované velmi liberální, zejména její matka, když tato se nemusela řídit pravidly tohoto náboženství co se týká jejího oblečení či výběru partnera, mohla cestovat za účelem turistiky do jiných států a následně vycestovat do ČR za studiem.
13. K tvrzeným obavám žalobkyně, že bude v případě návratu do vlasti stejně jako její sestřenice odvezena svými ázerbájdžánskými příbuznými do Ázerbájdžánu, kde by mohlo dojít k domluvenému sňatku, žalovaný předně konstatoval, že původcem pronásledování dle § 2 odst. 6 zákona o azylu může být zásadně jen veřejná moc ovládající území státu, popř. i soukromá osoba, pokud ovšem lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou, což dokládá i Nejvyšší správní soud v Brně (dále jen „NSS“) v rozsudcích č.j. 3 Azs 22/2004 ze dne 10. 3. 2004 a 4 Azs 160/2004 ze dne 13. 9. 2009. I přestože v Rusku žije muslimská menšina, je tato země primárně křesťanská, respektive zde převládá pravoslaví, a proto zde není politika domluvených sňatků akceptována a žalobkyně by se v případě obav, že by k této situaci mohlo dojít, i když správní orgán má s ohledem na výše uvedené o tomto pochybnosti, mohla obrátit na příslušné ruské státní orgány, které by jí měly poskytnout ochranu před soukromými osobami, byť se jedná o její rodinné příslušníky. Správní orgán uzavřel, že samotná pouhá příslušnost její rodiny k náboženství islám, byť ona sama sebe označuje za osobu bez náboženského přesvědčení, a ničím nepodložená obava z dohodnutého sňatku jejími ázerbájdžánskými příbuznými, s nimiž je jen v minimálním kontaktu, bez dalšího nepostačuje k udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu.
14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení nevyjádřila a svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu nesdělila.

15. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobkyně ze dne 30. 4. 2024. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti žalobkyně kromě jiného sdělila, že je ruské státní příslušnosti, ázerbájdžánské národnosti, nemá žádné náboženské přesvědčení, není členkou žádné politické strany či skupiny. Je svobodná, bezdětná. Posledním místem bydliště ve vlasti bylo město Ľumeň. Do České republiky poprvé přijela 6. 9. 2021. Letecky cestovala z Ľumeni do Moskvy a odtud do Prahy. Následně se pak do Ruska jednou vrátila, a to v lednu 2023, kdy si tam jela vyřídít nový cestovní doklad. Doma pobyla měsíc a poté, co získala nový pas, odjela zpět do České republiky. Na území České republiky naposledy vstoupila letecky v únoru 2023. Co se týká jejích předchozích pobytů ve státech Evropské unie, sdělila, že byly pouze za účelem turistiky. Aktuálně ani v minulosti proti ní nebylo vedeno v zemi původu trestní řízení, nikdy nebyla ani odsouzena. Do České republiky přijela v září 2021 za účelem studia českého jazyka po dobu 9 měsíců a v roce 2022 pak nastoupila do prvního ročníku na Technické univerzitě Ostrava. V České republice měla studentské vízum, tedy povolení k pobytu za účelem studia. O povolení k pobytu přišla, protože se nedostavila k převzetí kartičky k prodloužení pobytu. Následně dostala už jen výjezdni příkaz. Ve své vlasti neměla žádné potíže se státními orgány, soudy či policií. Do Ruska se nechce vrátit, protože se jí nelíbí politika prezidenta Putina a okolnosti ohledně válečného konfliktu. V roce 2021 se v Rusku zúčastnila demonstrace na podporu Navalného. Žádné následky to pro ni nemělo. Jiných veřejných akcí se v Rusku nezúčastnila. V současné době nijak veřejně, a to ani na sociálních sítích, nevyjadřuje nesouhlas s ruským režimem a prezidentem Putinem, bojí se totiž, že kdyby se vrátila do Ruska, tak jí za to nemine trest. V minulosti na sociálních sítích sdílela fotky s kamarádkami a psala k nim různé komentáře podporující LGBT+ komunitu. Ještě v době, kdy pobývala v Rusku, se snažila zastávat svých spolužáků z této komunity. Její rodina je muslimská, přičemž ženská část rodiny je tolerantní, ovšem mužská nikoli. Ona sama není praktikující muslimka, ovšem kdyby se vrátila do Ruska, musela by před svou rodinou předstírat, že muslimka je, protože členové rodiny jsou praktikujícími muslimy. Její otec zemřel. V Rusku žije matka, má tam také babičku, tety a strýce. V podrobnostech soud odkazuje na zjištění z pohovoru s žalobkyní, jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná. V závěru pohovoru žalobkyně využila právo, aby jí celý pohovor byl zpětně přetlumočen za účelem kontroly, následně bez námitek protokol o pohovoru podepsala.
16. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je její snaha legalizovat si svůj pobyt na území České republiky, aby zde mohla pokračovat ve studiu, a dále její nesouhlas s politickým režimem v Rusku a podpora LGBT komunity na sociálních sítích. Vyslovila rovněž obavu z domluveného sňatku ze strany jejích ázerbájdžánských příbuzných.
17. Žalovaný při posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany vycházel jednak z její výpovědi, cestovního dokladu a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Rusku. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Ruská federace, Bezpečnostní a politická

situace v zemi, ze dne 8. 7. 2024, z Informace OAMP, Ruská federace, Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 8. 7. 2024 a z Informace OAM, Ruská federace, Sexuální menšiny, ze dne 11. 9. 2024.

18. Žalobkyni v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 23. 1. 2025 dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést ještě nějaké další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně k této možnosti sdělila, že se nechce podrobněji seznamovat s uvedenými informacemi, stačí jí seznámení s výčtem podkladů. Dále uvedla, že nemá žádné dokumenty k doplnění. K možnosti uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by správní orgán měl vzít v úvahu při posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobkyně prohlásila, že uvedla vše.
19. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován pro uplatnění politických práv a svobod.
20. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
22. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
23. Podle ust. § 14a odst. 1. zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
24. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
25. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o

azyly a dospěl k závěru, že žalobkyně tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí relevantní k tvrzením žalobkyně a informace ohledně politické a bezpečnostní situace v Ruské federaci.

26. Krajský soud zdůrazňuje, že azyl je institutem zcela výjimečným, vycházejícím z mezinárodních závazků, umožňující osobám čelícím ve své vlasti vážnému ohrožení života, zdraví nebo svobody ze zákonem striktně vymezených důvodů, nalézt ochranu v jiné zemi. Soud považuje rovněž za podstatné připomenout, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře setrvale vychází z toho, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je právě samotný žadatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 1/2013-38). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 22/2003-41). Současně žadatel musí v maximální možné míře podložit svá vyjádření listinnými či jinými důkazy, na druhé straně žalovaný musí použít veškeré prostředky, které má k dispozici, k zajištění nezbytných důkazů (včetně informací o zemi původu) pro danou žádost, a to včetně těch důkazů, které svědčí ve prospěch žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 66/2008-70). Žalovaný dle názoru soudu právě uvedeným povinnostem ve správním řízení ve věci žalobkyně dostal a v napadeném rozhodnutí všechny zjištěné skutečnosti řádně zvážil a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Naopak žalobkyně svá tvrzení nepodložila prakticky žádnými, pro posouzení naplnění azylových důvodů relevantními důkazy.
27. Krajský soud souhlasí se správním orgánem, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azyly, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně vypověděla, že není členkou žádné politické strany či skupiny a v Rusku neměla žádné problémy politického charakteru s tamními státními orgány nebo bezpečnostními složkami, které by ji vedly k opuštění Ruské federace a v konečném důsledku také k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jak správně poznamenal žalovaný, žalobkyně sice v průběhu správního řízení uvedla, že v roce 2021 se dva dny účastnila ve své vlasti mítinku na podporu Navalného, ovšem tuto svou aktivitu nijak neprokázala a v průběhu správního řízení nedoložila ani žádné materiály, jež by její účast na tomto mítinku minimálně osvědčovaly. Navíc výslovně popřela, že by v souvislosti se svou účastí na tvrzeném mítinku měla jakékoliv problémy či že by tato účast měla pro ni nějaké následky. V Rusku nebyla ani v současné době tam není trestně stíhána. I dle názoru soudu je tudíž nepravděpodobné, že by ruské státní orgány měly o její tvrzené politické aktivitě v roce 2021 jakékoliv povědomí, tím spíše za situace, kdy sama uváděla, že ji tam nikdo ani nemohl poznat, protože byla maskovaná, a tedy i jakýkoli zájem o její osobu v případě návratu do vlasti, kterou navštívila v roce 2023, kdy si vyřizovala nové doklady, a ani tehdy nebyla v hledáčku ruských státních orgánů. I dle názoru soudu je nedůvodné domnívat, že by žalobkyně měla mít potíže v souvislosti s tvrzenou politickou aktivitou v roce 2021 a zveřejněním videa na sociální síti v témže roce, kdy spolu s ostatními křičela „hurá smrt Putinovi“, neboť ani v souvislosti s tímto aktem na sociální síti ruskými orgány nikdy nebyla kontaktována. Ani její rodinní příslušníci v Rusku kvůli tomu neměli žádné potíže, neměla problémy ani při

zařizování si nového cestovního dokladu v roce 2023. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobkyni v případě návratu do Ruska nic nehrozí a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo jen účelovým krokem k legalizaci jejího pobytu na území ČR poté, co přišla o pobytové oprávnění. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 303/2004-79 ze dne 21. 7. 2025, podle něhož skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, však neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven.

28. Co se týká posuzování naplnění znaků pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 62/2016-87 uvedl: „posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jakož, jak Nejvyšší správní soud již několikrát judikoval, přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008 č. j. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008 č. j. 5 Azs 18/2008-83). Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008 č. j. 2 Azs 71/2006-82 a ze dne 13. 8. 2010 č. j. 4 Azs 11/2010-112). Z článku 4 odst. 4 kvalifikační směrnice pak vyplývá, že pokud vyjde najevo skutečnost ukazující na „předchozí pronásledování žadatele, jedná se o závažný ukazatel odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy“. V tomto smyslu je tudíž třeba zkoumat „incidenty“ popsané stěžovateli, jež proběhly v minulosti a jejichž věrohodnost žalovaný nezpochybnil, s ohledem na to, zda indikují přiměřenou pravděpodobnost pronásledování stěžovatelů z azylově relevantních důvodů v budoucnosti“.
29. Soud se ztotožňuje rovněž se závěrem žalovaného, že žalobkyni nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě jejího návratu do vlasti. Co se týká tvrzených politických aktivit, které soud hodnotil výše, soud na základě tohoto hodnocení dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že nejsou důvodem pro závěr o přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování žalobkyně v případě návratu do vlasti ze strany státních orgánů země původu. Možnost budoucího pronásledování musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická. Žalovaný zcela přiléhavě zdůraznil, že žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala až poté, co byla zamítnuta její žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a na území České republiky a ocitla se tak bez potřebného oprávnění k pobytu. Soud sdílí názor žalovaného, že její tvrzené politické aktivity, nesouhlas s ruským politickým režimem a válkou na Ukrajině, její podpora LGBT komunity a možné problémy s jejími ázerbájdžánskými příbuznými, kteří na rozdíl od ní praktikují islám, jsou pouze účelové, vedené zcela zjevně snahou zajistit si jakýmkoliv způsobem možnost pobývat nadále na území České republiky.

Žalovaný správně poukázal i na to, že žalobkyně po svém příjezdu do České republiky v roce 2021 a dokonce ani po zahájení války na Ukrajině 24. 2. 2022, žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodala, přestože jí v tom objektivně naprosto nic nebránilo a učinila tak až po zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. I soud považuje její žádost za ryze účelovou, podanou s jediným cílem, a to legalizovat si pobyt na území České republiky, kde by chtěla i nadále studovat. Soud zdůrazňuje, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o azylu udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování odůvodněně obává v případě svého návratu do země státní příslušnosti. V případě žalobkyně takové skutečnosti po zhodnocení všech podkladů ani soud neshledal. Žalobkyni nelze označit jako osobu, která ve veřejném a mediálním prostoru aktivně propaguje LGBT tematiku. Důvodem pro závěr o přiměřené pravděpodobnosti jejího budoucího pronásledování v případě návratu do vlasti ze strany státních orgánů země původu není jí tvrzená podpora LGBT komunity. Na to ji nelze označit ani jako osobu, která by ve veřejném mediálním prostoru aktivně propagovala LGBT tematiku s dopadem na nezletilé, což je primárně omezováno stanoveným ruským federálním zákonem č. 135 – FZ o tzv. gay propagandě proti LGBT komunitě. Žalobkyně nikdy netvrdila, že by kvůli svým postojům vůči spolužákům z LGBT komunity měla jakékoliv problémy. Ve vlasti se nikdy žádným způsobem v tomto směru veřejně nezapojovala do propagace uvedeného hnutí a neprojevovala ani nesouhlas se zákonem zakazujícím LGBT. Soud souhlasí s žalovaným, že spekulativní závěr ohledně možného budoucího vývoje v osobním životě žalobkyně k udělení azylu zcela jednoznačně nepostačuje.

30. Co se týká neudělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, je třeba předeslat, že na tento azyl není právní nárok. Samotné rozhodnutí správního orgánu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů soud není oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 47/2003). Závěry žalovaného jsou na str. 10 napadeného rozhodnutí. Úvahy žalovaného jsou přezkoumatelné, žalovaný meze správního uvážení nepřekročil, jeho rozhodnutí je v souladu s dosavadní judikaturou.
31. U žalobkyně nepřichází ani v úvahu udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť nebylo prokázáno, že jí hrozí nebezpečí vážné újmy, kterou vymezuje odst. 2 téhož ustanovení, tj. uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
32. Soud se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí, a proto v podrobnostech na ně odkazuje.
33. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému

prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 6. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková, v. r.
samosoudkyně